

„Naděje nezahanbuje“

Hošťálková 22. 4. 2018

Písně: 103, 360, 627, 198, 623

Čtení Písma: Žalm 103, 8 - 18

Text kázání: ep. Římanům 5, 1 - 5

Milí bratři a sestry,

při své svědecké službě stojíme dnes uprostřed doby plné proměn a zvratů, rychlého tempa života, často se domníváme, že všechny vnější věci jsou důležitější a přednější než poctivé promýšlení otázek víry a drobná práce v životě sboru. Jako bychom se svým vyznáním stáli na ztracené vartě, od které se velmi daleko valí proud moderního života, že se nám až ztrácí pevná půda pod nohama v nepřetržitém proudu současného dění. Zůstáváme bezradní a nejistí.

Skleslá mysl a bezradnost ale nejsou dobrými průvodci na cestě víry. Proto si klademe čas od času otázku: Jak se z tohoto sevření dostaneme? Kde je tu východisko pro křesťana, sbor i celou církev? Jistě vyloučíme cestu sektářské odloučenosti od světa. Stejně tak vyloučíme cestu nekritického přitakání světu a všem jeho nabídkám. Ani jedno ani druhé nám nepomůže, Křesťan nemůže hledat jinou cestu a jiné východisko, než jak je poznává v evangeliu.

Apoštol napsal do sboru v Římě jasná, pevná a burcující slova o naději. Celá pátá kapitola této epištoly patří ke klasickým křesťanským svědectvím. Odkrývá jedinečný základ naší křesťanské existence. Pavel tu připomíná, že v Pánu Ježíši Kristu byla zlomena moc smrti, a tím také všechna pouta minulosti. V Kristu chce Bůh zlomit každou naši spoutanost. Nechce, abychom se smiřovali se svou skleslostí, se svým uzavřeným výhledem. Proto mluví tak jistě a vítězně o křesťanské naději. Nejen o víře, nejen o ospravedlnění, nejen o odpuštění a Boží lásce, ale jedním dechem také o naději. Evangelium totiž spojuje víru s nadějí, připomíná nám, že kdo v Ježíše Krista opravdu věří, ten se vždy dívá dopředu. Očekává mocné Boží skutky pro zítřek, pro bližší i vzdálenější budoucnost - a až do konce časů.

Čím mocnější a živější je víra, tím je naše naděje určitější a vítěznější. Někdy slyšíme z úst kritiků křesťanství, že naděje je to poslední, co nám křesťanům ještě zůstalo. - Naděje Božího království jako krásná iluze. A přece, naděje se nerodí tam, kde umírá víra. Naděje nedoplňuje nedostatek víry. Naděje se rodí hned s vírou, roste jejím růstem a sílí její silou. Mohou nastat situace, že ve své víře stejně jako ve sborové práci nevidíme na krok dál. Vynakládáme i značnou námahu a vynalézavost, a při tom všem nejsme poznamenáni nadějí. Jen sklesle a neradostně pracujeme v terénu těžké přítomnosti. A přece to nejdůležitější, co dnes jako křesťané ve sborech a v církvi máme, není naše práce, naše odhady, naše strategie, ale evangelium Ježíše Krista plné vítězné naděje.

Nikdy nežijeme jen dneškem, přítomností, jen svou současnou aktivitou. Nežijeme jen z toho, co jsme dnes připravili a zorganizovali. Před námi tu byli jiní, kteří také pracovali na tomto díle a ovoce jejich práce také leží na našem stole. V církvi platí

zcela jednoznačně a neodvolatelně, že žijeme především z toho, co bylo pro ni připraveno a položeno do základu jejího života z Boží strany a bez její zásluhy. Tuto osvobozující pravdu rozpoznal Martin Luther, cele se jí chopil a celým svým životem oslavil. Náš život se smí a má obracet k budoucnosti, k naději, kterou před sebou máme pro Ježíše Krista. Křesťanská víra se liší od všech jiných věr tím že ví: **Bůh přijde!** Pavel to vyjádřil obrazem: „**Chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží**“. Křesťanova víra žije v přítomnosti budoucnosti - k ní směřuje všechno její úsilí i činy. Žít dnes ve víře budoucností uprostřed sboru a církve znamená mít něco vzácného před sebou, v naději a jistotě.

Náš tzv. moderní svět hodně žije heslem: „*Po nás potopa*“. Co teď prožíváme, co si teď můžeme vzít, to je jedině důležité. Dnešní člověk se jakoby stává bezmocným zajatcem okamžiku. Nebezpečí tohoto zkratu života si lidé snad začínají uvědomovat a chtějí vykročit z hranice přítomnosti k budoucnosti. Jakoby i toto úsilí celých národů bylo inspirováno Kristovým vítězstvím, které vneslo do našeho světa prvek naděje. Bez Kristova vítězství nad hříchem a smrtí by tohoto pohybu v dějinách nebylo.

Nikdy nebudeme podceňovat žádnou lidskou aktivitu a schopnost člověka při vytváření lepší budoucnosti. A přece platí: Jsme-li nakonec odkázáni pouze na své vlastní síly a zálohy, které jsou ukryty v nás a v našem světě, neotevřeme cele dveře budoucnosti a naděje. Ty otevřel a otevírá Kristus sám. Žádný vývoj našich vlastních nebo i světových sil nás nevytrhne ze hříchu a smrti. Lidstvo se jenom pozvolna probouzí z moderního opojení a poznává, že věda a technika člověka nespasí.

A právě zde se rodí důvod apoštolova vítězného výkřiku, kterému na pozadí bolestných zápasů dnešního světa lépe rozumíme: „**Chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží!**“. Jako by zvolal: „*Díky Bohu, že nejsme odkázáni jen sami na sebe, na své nejlepší lidské kvality, ani nejhorší lidskou bídu! Nejsme uzavřeni sami do sebe, do světa, jaký je. Jsme pro Ježíše Krista svobodni a otevřeni vůči naší lidské i Boží budoucnosti. On přichází se svým vysvobozujícím slovem do skleslosti a šedi naší přítomnosti, aby nás vyvedl do světla nového dne, který v Kristu Ježíši už začal.*“ To byl důvod Pavlovy naděje.

Rádi bychom i dnes všem lidem, kteří doufají i usilují o lepší lidskou budoucnost, vyřídili a předali jedinečné poselství evangelia. Má mnoho podob a jedna z nich říká: To nejkrásnější, co na tomto světě člověče máš, k čemu je přitahováno tvé srdce, co připravuješ ve svých snech a plánech, není posledním a nejvyšším statkem a hodnotou. Nad našimi nejušlechtilejšími radostmi, plány a tužbami je někdo, kdo jedině stojí za to, abychom se mu cele odevzdali a vstoupili na jeho cestu ryzího lidství.

Pavel objevil a poznal, že ve světě je něco nového, co by tu bez Krista nebylo. Kristus volá lidi k sobě, sdružuje je kolem Slova Pravdy. Dává jim příklad k následování spravedlnosti, pokoje i oběti. Zde a na mnoha místech se objevil Kristův lid, který tu není sám pro sebe. Má nést poselství všem lidem o Boží lásce, která v Ježíši Kristu vstoupila do našeho světa, aby jej zcela proměnila. Toto radostné poselství je mocné a živé. Nemáme důvod k tomu, abychom zkameněli v těžké přítomnosti a skryli se v církvi a jejích řádech. Vždyť se smíme „**chlubit nadějí Boží slávy**“. Nejde o vychloubačná slova, protože na této „**naději Boží slávy**“ nemáme nejmenší zásluhy. Jde o to, aby na nás a naší službě bylo vidět, že ukazujeme dál, k

Tomu, který je počátek i konec všeho, který klade svou ruku na unavené a přestrašené křesťanské společenství dnešního světa a říká: „**Nebojte se!**“.

Nad Kristovým hrobem zazářila jednou provždy Boží sláva, aby bylo po všechny časy zcela zřejmé, že budoucnost nepatří smrti a nicotě, lži, sobectví a nespravedlnosti, ale jen a jen Tomu, který „**všecko tvoří nové**“, který „**stírá každou slzu z tváře**“ těm, kdo jdou Jemu vstříc pokorným životem, službou a svědectvím svého života. To je naděje naší víry, ve které smíme vítězit nad každou skleslostí a smutkem přítomné chvíle.

A pravá křesťanská naděje se také nebojí zklamání - „**naděje nezahanbuje**“, dodává apoštol. V ekumenickém překladu čteme, že „**naděje neklame**“. V Žalmech se často setkáváme s upřímnou prosbou modlitebníka, aby „**nebyl zahanben**“, aby „**nebyl ve své víře a naději zklamán**“. Křesťan se této možnosti nebojí. Pán Bůh „**je věrný, on neklame**“. A jen proto, že tomu tak je, neváhá se apoštol Pavel chlubit. Celým svým životem potvrdil, že z této nezahanbující naděje žijeme a radostně se k ní přiznáváme. Je nám otevřeným oknem do budoucnosti. Dává nám křídla, vidění tam, kde bychom upadli do prachu všednosti. Tak radostné je Pavlovo vyznání. Je blízké vyznání Izaiášovu, které také napřimovalo záda, zvedalo hlavy i zrak mnoha unaveným poutníkům Božího lidu, a chce tak jednat i dnes.

Dnešní třetí neděle po Velikonocích je nazvána slovem „Jubilate“, znamená to: „**Plesej Hospodinu všechna země!**“ (Ž 66,1). Ano, radujme se a plesejme vždyť pro Kristovu oběť a jeho vzkříšení smíme žít nadějí, která překračuje všechny naděje pozemské a míří tam, kde „**Kristus sedí po Boží pravici**“. Pro to, co pro nás On připravil a vykonal smíme vědět, že ve všem našem hledání a životních zápasech, je to On, který „**dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému... Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení**“ (Iz 40,29-31).

Amen.